

Arrest

nr. 221 057 van 14 mei 2019
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. SOENEN
Vaderlandstraat 32
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Sierra Leonese nationaliteit te zijn, op 16 januari 2019 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 30 november 2018 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 februari 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 maart 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA *loco* advocaat B. SOENEN en van advocaat T. SCHREURS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 14 september 2018 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.2. Op 30 november 2018 werd deze aanvraag onontvankelijk verklaard. Dit is de bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd is:

“(...)

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 01.10.2018 werd ingediend door :

[...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

Ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Zijn eerste asielaanvraag werd afgesloten op 07.10.2010 met een beslissing weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene gaf geen gevolg aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verbleef illegaal in België tot hij op 31.05.2011 voor de tweede maal asiel vroeg. Zijn tweede asielaanvraag werd afgesloten met een weigering van vluchtelingenstatus en van subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Betrokkene verkoos echter weerom geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verbleef illegaal in België tot hij op datum van 08.06.2012 een aanvraag gezinshereniging indiende die negatief werd afgesloten op 29.11.2012.

Een tweede aanvraag gezinshereniging, ingediend op 04.07.2013, werd negatief afgesloten op 16.12.2013. Zijn derde asielaanvraag werd afgesloten op 02.02.2015 met een beslissing 'beroep verworpen' door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Betrokkene verkoos echter om geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijft sindsdien illegaal in België.

De duur van de asielprocedures – namelijk iets meer dan een maand voor de eerste, iets minder dan zes maanden voor de tweede en iets meer dan twee maanden voor de laatste – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

Betrokkene verklaart dat hij een relatie heeft met mevrouw S., M. L. J. (R.R....) van Belgische nationaliteit waarmee hij wettelijk samenwoont sinds 08.06.2012. Echter toont hij niet aan waarom dit een buitengewone omstandigheid vormt waardoor hij niet naar zijn land van herkomst kan terugkeren. De verplichting om de aanvraag tot machtiging tot verblijf in te dienen via de gewone procedure betekent een tijdelijke scheiding en brengt geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich mee. Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene reeds tweemaal een aanvraag gezinshereniging indiende op basis van deze relatie maar dat deze negatief werden afgesloten. Bovendien kan het indienen van huidig verzoekschrift tot verblijfsmachtiging geen soort 'hoger beroep' vormen tegen de afwijzing van de aanvraag gezinshereniging, nadat betrokkene reeds alle geëigende beroepsmogelijkheden heeft uitgeput. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkene beroept zich in dit kader op artikel 8 EVRM en het artikel 7 van het Handvest voor de Grondrechten van de Europese Unie. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet

noodzakelijk leidt tot een effectieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat de betrokkene tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat hij voldoet aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins- en privéleven van betrokkene niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E.v.Zweden, par.100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.658; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

Wat betreft het feit dat er geen Belgische diplomatieke post bestaat in Sierra Leone; dit element kan niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. De aanvraag dient immers ingediend te worden bij de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland.

Betrokkene toont niet aan dat het voor hem onmogelijk is om de aanvraag in te dienen via de bevoegde Belgische diplomatieke post, nl. de Belgische ambassade te Ivoorkust. Betrokkene haalt aan dat hij geen enkel familielid heeft in Ivoorkust waardoor hij zich niet naar Ivoorkust kan begeven. Echter, de loutere vermelding dat hij geen familie heeft in Ivoorkust is onvoldoende om aanvaard te worden als buitengewone omstandigheid.

Bovendien zijn er regelmatig inwoners van Sierra Leone die een aanvraag indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post in Sierra Leone. Ook zij worden geconfronteerd met hetzelfde hogergenoemd probleem als betrokkene. Dit probleem kan dan ook niet aanzien worden als buitengewone omstandigheid, terwijl dit niet zo is voor andere burgers van Sierra Leone.

Betrokkene vindt dat hij op basis van de vernietigde instructies van 19 juli 2009 mag verwachten dat hij van een verblijfsmachtiging mag genieten. Hij stelt dat een ander oordeel hierover een schending zou uitmaken van het non-discriminatiebeginsel en van de artikelen 10 en 11 van de Belgische Grondwet die wijzen op het feit dat alle Belgen gelijk zijn voor de Wet en dat het genot van de rechten en vrijheden zonder discriminatie toegepast moeten worden. Echter, het is aan betrokkene om de overeenkomsten aan te tonen dat er sprake is van discriminatie. Men kan er immers niet zonder meer van uitgaan dat de omstandigheden waarin verzoeker verkeert analoog zijn met degene waaraan hij refereert. Ook het feit dat andere vreemdelingen van een verblijfsmachtiging hebben kunnen genieten, brengt niet ipso facto een verblijfsmachtiging voor de betrokkene met zich mee, en evenmin vormt dit de facto een schending van het non-discriminatiebeginsel. Elk dossier wordt naar aanleiding van een aanvraag tot verblijfsmachtiging individueel onderzocht. Betrokkene maakt aldus de schending van het non-discriminatiebeginsel en van artikelen 10 en 11 van de Belgische Grondwet niet aannemelijk. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkene beroept zich verder op de vrijheid van beroep en het recht om te werken zoals vervat in artikel 15 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie en verwijst in dit kader naar zijn werkbereidheid.

Echter, dit element vormt geen buitengewone omstandigheid die hem verhindert zijn aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke post. Betrokkene maakt het immers niet aannemelijk dat hij deze rechten niet kan uitoefenen in zijn land van herkomst, Sierra Leone. Dit element kan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoeker zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie.

De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. De aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren.

*De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat betrokkene sinds 2010 onafgebroken in België zou verblijven, dat hij sterk geïntegreerd zou zijn, dat hij een uitgebreid sociaal netwerk zou hebben, dat er sprake zou zijn van een duurzame lokale verankering, dat betrokkene absoluut werkbereid zou zijn, dat hij sinds zijn aankomst zoveel mogelijk aan het werk geweest zou zijn, dat hij onmiddellijk terug aan de slag zou kunnen, dat zijn werkbereidheid onomstotelijk vast zou staan, dat hij volledig ingeburgerd zou zijn, dat hij Nederlands zou spreken en hiervoor de nodige taallessen gevolgd zou hebben en dat betrokkene zijn attest van inburgering voorlegt evenals zijn attest van deelname aan de cursus maatschappelijke oriëntatie, verschillende deelcertificaten Nederlands, verschillende inschrijvingsbewijzen Nederlandse taallessen, verschillende getuigenverklaringen, een inschrijvingsbewijs van de VDAB, een attest voor het bekomen van de syndicale premie, diverse overeenkomsten voor uitzendarbeid, een deeltijdse arbeidsovereenkomst arbeider voor bepaalde duur, een DIMONA aangifte, een bewijs van betaling vakantiegeld, een attest van de Rijksdienst voor Jaarlijkse Vakantie, een werkpostfiche uitzendarbeid, attesten inzake gewettigde afwezigheid Synergie Interim, zijn belastingaangifte uit 2018, een fiscale fiche 281.10, zijn aanslagbiljet personenbelasting van de jaren 2013, 2014, 2017, een bewijs van bankrekening, verschillende betalingsbewijzen van facturen, een bewijs van aansluiting bij de mutualiteit, een bewijs van afsluiting van een hospitalisatieverzekering, zijn bankkaart, zijn bloedgroepkaart, zijn SIS kaart, zijn voorlopig rijbewijs, en zijn ticketrestaurant kaart) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).
(...)"*

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat hij uiteenzet als volgt:

- “- Schending van het artikel 9bis Vreemdelingenwet ;*
- Schending van het artikel 62 Vreemdelingenwet - materiële en formele motiveringsverplichting;*
- Schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen;*
- Schending van het vertrouwensbeginsel;*
- Schending van het redelijkheidsbeginsel;*
- Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel ;*
- Schending van het artikel 8 EVRM ;*
- Schending van schending van het art. 3 EVRM en het art. 4 van het Handvest betreffende de grondrechten van de Europese Unie.*

4.1

Dat aan iedere administratieve rechtshandeling draagkrachtige motieven ten grondslag moeten liggen.

Er kan waargenomen worden dat de Dienst Vreemdelingenzaken de verblijfsaanvraag van de verzoekende partij als onontvankelijk afwijst omdat er geen buitengewone omstandigheden zouden zijn om de aanvraag via de gemeente in België in te dienen.

In de bestreden beslissing wordt gewezen op de doorlopen procedures, de toepassing van internationale verdragsbepalingen, de duurzame lokale integratie en de opmerkelijke integratie van de verzoekende partij.

Overeenkomstig artikel 62 van de Vreemdelingenwet moeten alle administratieve beslissingen met redenen omkleed worden.

Artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 bepalen dat de bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd en dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende moet zijn.

4.2.

De verzoekende partij heeft een aanvraag tot machtiging tot verblijf ingediend op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet omwille van de buitengewone omstandigheden waarin hij verkeert.

Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet bepaalt:

^ buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven (...)"

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie is, blijkens de tweede alinea houdende de redenen van haar beslissing, van oordeel dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom de betrokkene de aanvraag tot machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland.

4.3.

De buitengewone omstandigheden zijn niet gedefinieerd.

Dit impliceert een grote discretionaire bevoegdheid waarbinnen de verwerende partij een oordeel kan vellen over het al dan niet aanwezig zijn van de buitengewone omstandigheden.

Toch is er reeds uitvoerige rechtspraak waarop verzoeker zich conform het vertrouwensbeginsel kan op beroepen om het begrip buitengewone omstandigheden in te vullen.

De verwerende partij dient ook Jan redelijk te zijn bij het beoordelen van de buitengewone omstandigheden.

a)

De Raad van State omschrijft buitengewone omstandigheden als deze die het onmogelijk of bijzonder moeilijk maken voor de vreemdeling om terug te keren naar het land van herkomst en eveneens onderstreept dat dit begrip niet mag verward worden met dat van de 'overmacht' (met name C.E., arrest nr. 88.076 van 20 juni 2000).

"Considérant que des circonstances exceptionnelles au sens de l'article 9, alinéa 3, de la loi du 15 décembre 1980 précitée ne sont pas des circonstances de force majeure; qu'il suffit que l'intéressé démontre qu'il lui est impossible ou particulièrement difficile de retourner dans son pays d'origine ou dans un pays où il est autorisé au séjour; que le caractère exceptionnel des circonstances alléguées par l'étranger doit être examiné par l'autorité dans chaque cas d'espèce."

b)

(Zie het arrest gewezen door de Raad van State met nr. 99.769, dd. 10 oktober 2001). Bovendien dienen de buitengewone omstandigheden niet 'onvoorzienbaar' te zijn.

De buitengewone omstandigheden mogen zelfs deels het gevolg zijn van het gedrag van de vreemdeling zelf, op voorwaarde dat deze zich gedraagt als een normaal zorgvuldig persoon die geen misbruik maakt door opzettelijk een situatie te creëren waardoor een repatriëring bemoeilijkt en verzoekende partij heeft in haar aanvraag gewezen op haar langdurig ononderbroken verblijf, haar langdurige verblijfsprocedures, de sterke integratie, de grote werkbereidheid, de gezinsband met zijn Belgische partner waarmee hij wettelijk samenwoont en de toepassing van belangrijke verdragsbepalingen.

Dat deze elementen de onmogelijkheid of minstens de bijzondere moeilijkheid om terug te keren naar het land van herkomst aantonen, zodat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden.

4.4

De Dienst Vreemdelingenzaken is de mening toegedaan dat er geen buitengewone omstandigheden aanwezig zijn, ondanks de vele ingeroepen elementen.

De verschillende elementen die de situatie van verzoeker kenmerken werden elk op zich en los van elkaar beoordeeld, maar uit de motivering blijkt geenszins dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met het feit dat ze in hun samenhang wel degelijk omstandigheden kunnen zijn die het bijzonder moeilijk maken om naar het land van herkomst terug te keren om louter aldaar een formaliteit te vervullen.

Het onderzoek werd dus niet gevoerd met de nodige zorgvuldigheid.

Het geheel van ingeroepen elementen maakt het voor verzoeker zo goed als onmogelijk om naar Siërra Leone te gaan, zijnde :

- *Het langdurig verblijf van de verzoeker;*
- *De integratie van verzoeker, alsook de werkbereidheid;*
- *De gezinsband met de Belgische partner waarmee verzoeker wettelijk samenwoont;*
- *Het ontbreken van enig sociaal netwerk in Siërra Leone.*

Hoewel de verzoeker de mening toegedaan is dat het geheel aan elementen dient beoordeeld te worden en dit niet gebeurd is, wenst hij toch specifiek een aantal elementen van de beslissing te weerleggen.

Met betrekking tot de gezinsband

De Dienst Vreemdelingenzaken motiveert dat verzoeker niet aantoont waarom de relatie met zijn Belgische partner een buitengewone omstandigheid vormt waardoor hij niet naar zijn land van herkomst kan terugkeren.

De Dienst Vreemdelingenzaken gaat nog verder door te stellen dat het feit dat de partner van verzoeker in België verblijft, geen reden vormt om te besluiten tot een schending van artikel 8 EVRM daar het indienen van een aanvraag in Siërra Leone slechts een tijdelijke scheiding met zich mee zou brengen.

Verzoeker kan het hier uiteraard niet mee eens zijn en verwijst hiervoor naar de door hem en zijn Belgische partner reeds ondernomen stappen.

a) Zo hebben zij in het verleden een aanvraag tot wettelijke samenwoning ingediend. Deze is ook goedgekeurd geweest.

Zij hebben daarna een aanvraag tot gezinshereniging ingediend, doch deze werd door de Dienst Vreemdelingenzaken geweigerd, gezien er onvoldoende stabiele bestaansmiddelen waren in hoofde van verzoekers partner.

Deze motivering was erg pijnlijk voor verzoeker en zijn partner, daar mevrouw S. slechts over een pensioen van ongeveer 1200 euro beschikt en zij de leeftijd van 61 jaar had bereikt bij het indienen van de eerste aanvraag tot gezinshereniging en aldus toen reeds pensioengerechtigd was waardoor zij evident geen hoger inkomen kon bekomen.

Verzoekers partner geniet een pensioen van ongeveer 1200 euro per maand, hetgeen inderdaad lager ligt dan het nodige inkomen voor de gezinshereniging.

Zij kan, gelet op haar leeftijd, evenwel geen hoger inkomen genereren waardoor zij bijgevolg niet kan volden aan de voorwaarden voor de gezinshereniging. Om deze reden werd later ook geen aanvraag gezinshereniging meer ingediend.

Gelet op dit bovenstaand gegeven dient opgemerkt te worden dat het aan de Dienst Vreemdelingenzaken komt om een behoefte analyse te maken van de inkomsten van de partner van verzoeker. Nergens in het administratief dossier kan worden aangetoond dat deze behoefte analyse wel degelijk gebeurde.

De Dienst Vreemdelingenzaken is op de hoogte van het feit dat zij niet louter mogen weigeren als er sprake is van onvoldoende inkomsten zoals vastgelegd in de criteria gezinshereniging met een Belg. Zij zijn gehouden om hiernaar een behoefte analyse door te voeren. Dat dit in casu niet gebeurd is.

Het feit dat verzoekers partner op heden pensioengerechtigd is zou immers niet mogen betekenen dat zij geen duurzame relatie hebben die beschermenswaardig is!

b) Ondertussen heeft verzoeker om bovenvermelde redenen tot tweemaal toe geprobeerd om zijn verblijfssituatie te regulariseren.

Zo diende hij een eerste aanvraag tot humanitaire regularisatie in op datum van 25/03/2015. Deze werd geweigerd.

Op datum van 15/09/2018 diende verzoeker wederom een aanvraag humanitaire regularisatie in conform artikel 9bis Vw. Deze werd evenwel opnieuw geweigerd.

c) Wat betreft het voorgenomen huwelijk dat werd aangevraagd op datum van 13/01/2017 dient bovendien nog vermeld te worden dat het huwelijk nooit werd geweigerd!

Er bleek geen geboorteakte van verzoeker voor handen om aan de formaliteiten te voldoen om het huwelijk aan te vragen. Om deze reden werd een afschrift van deze geboorteakte opgevraagd bij de bevoegde instanties in Siërra Leone.

Verzoeker diende evenwel meer dan één jaar (!) te wachten voor hij deze geboorteakte via de bevoegde diensten kon ontvangen. De ambtenaar van de burgerlijke stand nam naderhand, op datum van 06/09/2018, een beslissing tot 'weigeringsaanvaarding geboorteakte voor huwelijksaangifte' omdat de geboorteakte blijkbaar pas later werd opgesteld, (zie stuk 9)

De Dienst Vreemdelingenzaken gaat nergens in op het feit dat er in casu sprake is van een beschermingswaardig gezinsleven.

Het is de taak van de administratieve overheid om, vooraleer dat zij een beslissing neemt, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van de zaak te bewerkstelligen en dit op basis van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

De Dienst Vreemdelingenzaken had wel degelijk een grondig onderzoek moeten voeren naar de aanwezigheid van de Belgische partner gelet op alle aanwijzingen hiervan in het administratief dossier.

Ten slotte dient rekening gehouden te worden met enerzijds het gegeven dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM een waarborg is en niets heeft te maken met goede wil of praktische regelingen¹ en anderzijds dat artikel 8 EVRM primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet.²

Wanneer er vervolgens een risico is op schending van het recht op respect voor privé- leven en/of familielevens wordt aangevoerd, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er sprake is van een beschermwaardig privé- en/of familieleven in de zin van artikel 8 EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing.

Artikel 8 EVRM definieert het begrip familieleven noch het begrip privéleven. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Het begrip "privéleven" wordt niet gedefinieerd in artikel 8 EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het onmogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie aan te geven.³ Het Europees Hof laat voorts gelden dat persoonlijke, sociale en economische relaties deel uitmaken van het privéleven.

Het al of niet bestaan van een "familieleven" is een feitenkwestie en is afhankelijk van het werkelijk bestaan in de praktijk van nauwe persoonlijke banden ⁴. Het EHRM kijkt hieromtrent voornamelijk naar de facto familiebanden.

Er kan in casu geen sprake zijn van enige twijfel over de familiebanden die verzoeker heeft met zijn Belgische partner.

- 4.4.2.

Met betrekking tot de buitengewone omstandigheden

Verzoeker wenst nogmaals te benadrukken dat in casu wel degelijk buitengewone omstandigheden aanwezig zijn.

Er kan immers niet vanuit gegaan worden dat hij verschillende manieren heeft om vanuit zijn land van herkomst verblijfrecht te vragen in België.

A) Gezinshereniging;

Vooreerst zal verzoeker geen gezinshereniging kunnen aanvragen met zijn partner met wie hij sedert 2012 wettelijk samenwoont.

Het is immers zo dat de voorwaarden voor gezinshereniging niet vervuld zijn, hierop werd reeds ingegaan in dit verzoekschrift.

Het is dan ook zeker dat een gezinshereniging vanuit Siërra Leone niet tot de opties behoort voor verzoeker.

De situatie waarin de verzoeker en zijn partner zitten is evenwel een humanitaire situatie, mevrouw kan immers niets doen om haar inkomen te vergroten, gelet op het feit dat zij reeds op pensioen is. Dit terwijl de gezinsband vast staat.

Dit laatste maakt dan ook een buitengewone omstandigheid uit, waar rekening mee dient gehouden te worden.

B) Nieuw element - Inreisverbod

Ten tweede dient te worden toegelicht dat verzoeker naar aanleiding van zijn opsluiting in het gesloten centrum een inreisverbod (bijlage 13sexies) van 3 jaar werd afgegeven, (zie stuk 3)

Hiermee zet de Dienst Vreemdelingenzaken verzoeker volledig voor blok.

Er kan dan immers geen sprake zijn van een mogelijkheid voor verzoeker om een regularisatieaanvraag in te dienen in zijn land van herkomst, gelet op het inreisverbod.

Het inreisverbod kan immers niet impliciet opgeheven worden, zoals dit wel kan bij een gezinshereniging - hetgeen, gelet op het bovenstaande, uitgesloten is

Er zal bijgevolg in casu ook geen sprake meer zijn van een 'tijdelijke' scheiding maar wel van een permanente scheiding die de toetsing aan artikel 8 EVRM niet kan doorstaan, gelet op de reeds vastgestelde gezinsband met zijn wettelijk samenwonende partner.

De Dienst Vreemdelingenzaken maakt het verzoeker onmogelijk om een aanvraag in zijn land van herkomst in te dienen.

- 4.4.3.

_Met betrekking tot de toepasselijke internationale rechtsnormen

Artikel 8 van het E.V.R.M. bepaalt:

1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Zoals hierboven aangetoond is er sprake van een effectief familieleven.

Geen enkele rechtvaardigheidsgrond voor de inmenging kan in casu weerhouden worden.

Het familieleven wordt ook gewaarborgd door artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, welke rechtstreekse werking heeft:

"De eerbiediging van het privé-leven en van het familie- en gezinsleven:

Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn communicatie/'

De beslissing tot onontvankelijkheid schendt manifest de grondrechten.

Het recht op eerbiediging van het familie- en gezinsleven en de onafwendbare schending van deze rechten dienen afgetoetst te worden ten opzichte van het doel dat de gemachtigde met haar beslissing tot onontvankelijkheid wenst te bereiken.

Alle landen die partij zijn bij het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens moeten nagaan of een beslissing over verblijfsrecht het recht op een gezinsleven al dan niet schendt. Zij moeten een

belangenafweging maken tussen het belang van de staat om immigratie te controleren, en het belang van de vreemdeling om een familieleven te hebben op het grondgebied van de staat.

Deze belangenafweging is in casu niet zorgvuldig gebeurd.

- *De loutere motivering dat de kinderen tot voor kort nog niet ingeschreven waren op het adres van verzoeker betekent niet dat de kinderen daar niet in realiteit reeds woonden. Dit kon bovendien worden vastgesteld tijdens de woonstcontrole.*

- *Gelet op het feit dat verzoeker niet gemachtigd is om alle stappen hiervoor zelf te ondernemen en dat ook de minderjarige kinderen een eigen jeugdadvoocaat hebben kostte deze verandering van adres heel wat voeten in de aarde.*

Op heden werd het inschrijvingsadres voor de kinderen evenwel aangepast, waardoor dit argument ook komt te vervallen, (zie stuk 3)

De motivering dat de kinderen nog zouden kunnen terugvallen op hun vader voor de nodige zorgen, huisvesting en opvoeding klopt evenmin.

Dit kan worden afgeleid uit de vonnissen van de jeugdrechtbank, als staving van het feit dat de vader van de kinderen niet betrokken is in hun zorg en opvoeding, (zie stuk 4)

Zoals hierboven reeds vermeld staat in deze vonnissen immers te lezen dat de kinderen reeds geruime tijd bij verzoeker inwonen en dus niet meer bij vader.

4.5.

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie ging bij het beoordelen van huidige aanvraag uiterst onredelijk te werk.

De gemachtigde heeft de banden van de verzoekende partij met België en de moeilijkheid tot onmogelijkheid om naar Siërra Leone te gaan, niet correct beoordeeld.

De bestreden beslissing is kennelijk onredelijk en niet in rechte en in feite verantwoord.

a)

Het redelijkheidsbeginsel stelt ertoe dat het bestuur een belangenafweging maakt, en in rechte en in feite een verantwoorde beslissing neemt.

Zo stelde Professor SUETENS in 1981 dat het redelijkheidsbeginsel is geschonden "wanneer het bestuursorgaan op evidente wijze een onjuist gebruik van zijn beleidsvrijheid heeft gemaakt, m.a.w. wanneer het bestuur kennelijk onredelijk heeft gehandeld" (zie M. BOES, "Het redelijkheidsbeginsel" in Administratieve Rechtsbibliotheek: Beginselen van behoorlijk bestuur, I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), Brugge, die Keure, 2006, nr. 235).

Heel precies kan men stellen dat het redelijkheidsbeginsel een aspect is van het motiveringsbeginsel. Het motiveringsbeginsel is erg ruim, en zelfs al beperkt men het tot het "afdoende" karakter, omvat het vele aspecten zoals OPDEBEEK en COOLSAET aantonen: de motivering moet duidelijk zijn, niet tegenstrijdig, juist, pertinent, concreet, precies en volledig" (zie M. BOES, l.c., nr. 238, p. 179).

"Om na te gaan of het bestuur de grenzen van redelijkheid niet heeft overschreden, zal de rechter tot een marginale toetsing van het bestuursoptreden overgaan en de kennelijke wanverhouding tot de feiten waarop de beslissing is gebaseerd, sanctioneren. Wat het redelijkheidsbeginsel de rechter toestaat, is niet het oordeel over te doen maar is enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat, wanneer de door het bestuur geponeerde verhouding tussen beslissing en feiten in werkelijkheid ontbreekt" (zie A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME en J. VANDE LANOTTE, Overzicht van het Belgisch administratief recht, Mechelen, Kluwer, 2002, p. 55 -

b)

Het spreekt voor zich dat de bestreden beslissing een grote impact heeft op de verblijfs- en gezinssituatie van de verzoeker.

Onmogelijk kan volgehouden worden dat er een redelijke belangenafweging gebeurd is. Gelet op de aanwezige buitengewone omstandigheden, zoals hierboven reeds uiteengezet, kan onmogelijk geëist worden dat verzoeker naar Siërra Leone zou gaan om aldaar louter een formaliteit te vervullen, dit temeer deze formaliteit in werkelijkheid nooit zal kunnen worden vervuld.

De bestreden beslissing is kennelijk onredelijk en niet in rechte en in feite verantwoord. De bestreden beslissing dient vernietigd te worden.”

2.2.1. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een “afdoende” wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben en draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden.

Verzoeker voert dan wel de schending aan van de formele motiveringsplicht, maar brengt geen enkel concreet argument aan waaruit zou kunnen blijken dat niet is voldaan aan de vereisten van deze verplichting. Een schending ervan is dan ook niet aannemelijk gemaakt.

Het redelijkheidsbeginsel laat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520).

Het vertrouwensbeginsel kan worden omschreven als een van de beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan (RvS 6 februari 2001, nr. 93.104). Het vertrouwensbeginsel houdt in dat door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd (RvS 28 januari 2008, nr. 179.021).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (RvS 11 juni 2002, nr. 107.624).

Om tot een beoordeling over te gaan, moet vooreerst het wettelijk kader worden geschetst.

Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van diezelfde wet luidt als volgt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9 van de vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Uit het voorgaande blijkt dat de mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen als uitzonderingsbepaling restrictief moet worden geïnterpreteerd. De "*buitengewone omstandigheden*" strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar om te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland wordt ingediend. Het betreft omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken. Een aanvraag, ingediend op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, vereist dus vanwege de overheid een dubbel onderzoek:

1° wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;

2° wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de verwerende partij over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De vreemdeling moet in zijn aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek bij de consulaire of diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Hij dient met andere woorden aan te tonen dat het voor hem bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van oorsprong of naar een land waar hij gemachtigd is te verblijven, om er zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen. Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waarin het ingeroepen beletsel precies bestaat. Als typische buitengewone omstandigheden kunnen onder meer worden aangevoerd, weliswaar naargelang de concrete omstandigheden van de zaak: de situatie van oorlog of burgeroorlog in het land van herkomst, de afwezigheid aldaar van een Belgische diplomatieke of consulaire post, vervolging in het land van herkomst, moeilijkheden om een paspoort of reistitel te bekomen, ernstige ziekte, enz. Omstandigheden echter die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk en het hebben van vele vrienden en kennissen betreffen de gegrondheid van de aanvraag en kunnen derhalve niet verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

De bestreden beslissing verklaart de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk. *In casu* is dus de vraag aan de orde of de verwerende partij kon oordelen of verzoeker voldoende aannemelijk heeft gemaakt dat het voor hem onmogelijk, dan wel bijzonder moeilijk is om zijn aanvraag te doen vanuit zijn land van oorsprong of het land waar hij gemachtigd is te verblijven.

2.2.2. Verzoeker voert *in concreto* aan dat een eerdere vraag om een verblijfskaart als partner van een Belg werd geweigerd wegens onvoldoende inkomsten. Zij betoogt dat daarbij echter werd nagelaten een behoeftanalyse te maken. Daarmee richt verzoeker zich tegen eerdere weigeringsbeslissingen in het kader van de aanvragen om gezinshereniging die zij vroeger heeft ingediend; deze vormen echter niet het voorwerp van de huidige zaak. Voorts wijst de Raad erop dat de toetsing aan artikel 8 van het EVRM in het kader van een aanvraag tot gezinshereniging reeds werd doorgevoerd in de wettelijke bepalingen, nu de wetgever heeft geoordeeld dat het verblijfsrecht voor bepaalde familieleden van een Belg slechts kan worden toegekend wanneer aan bepaalde voorwaarden is voldaan (*cf.* RvS 26 juni 2015, nr. 231.772). De thans bestreden beslissing houdt slechts in dat er geen buitengewone

omstandigheden zijn die verhinderen dat verzoeker de machtiging tot verblijf aanvraagt in zijn land van herkomst, en houdt in die mate geen beoordeling in van zijn gezinsleven. De bestreden beslissing stelt enkel vast dat de verplichting om de aanvraag in te dienen in het land van herkomst geen onoverkomelijke hinderpaal vormt die als buitengewone omstandigheid zou moeten worden aangemerkt. Verzoeker houdt een uitgebreide uiteenzetting met betrekking tot de authenticiteit van zijn gezinsleven. Het enkele feit dat de gezinsband volgens verzoeker vaststaat, en dat het inkomen van zijn partner te gering is, houdt niet in dat de aanvraag niet in het land van herkomst kan worden ingediend.

Waar verzoeker aanvoert dat er inmiddels een inreisverbod van drie jaar werd opgelegd en een volgend verzoek om gezinshereniging hierdoor zeker geweigerd zal worden, loopt hij hiermee vooruit op een toekomstige beslissing. Verzoekers grief steunt aldus op een loutere hypothese en kan daarom niet worden aangenomen, bovendien gaat verzoeker ook voorbij aan de mogelijkheid, voorzien in artikel 74/12 van de vreemdelingenwet, om de opheffing te vragen van het inreisverbod.

Waar verzoeker met betrekking tot de in de bestreden beslissing gemaakte afweging overeenkomstig artikel 8 van het EVRM een uiteenzetting houdt met betrekking tot de kinderen, blijkt een dergelijke motivering volstrekt vreemd te zijn aan de bestreden beslissing. Uit de lezing van de beslissing blijkt niet dat er in de huidige aanvraag sprake was van enige kinderen. Dit middelonderdeel heeft geen betrekking op de bestreden beslissing.

Waar verzoeker *in fine* van het middel nog concreet aanvoert dat het indienen van een aanvraag vanuit Sierra Leone een formaliteit is die nooit zal kunnen worden vervuld, blijkt uit de bestreden beslissing: *“Bovendien zijn er regelmatig inwoners van Sierra Leone die een aanvraag indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post in Sierra Leone. Ook zij worden geconfronteerd met hetzelfde hogergenoemd probleem als betrokkene. Dit probleem kan dan ook niet aanzien worden als buitengewone omstandigheid, terwijl dit niet zo is voor andere burgers van Sierra Leone.”* Verzoeker voert geen enkel argument aan ter weerlegging van dit motief.

Het enig middel is, in de mate het ontvankelijk is, niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien mei tweeduizend negentien door:

dhr. C. VERHAERT, wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. VERHAERT